

Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) ere derimod.

Formanden: Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Winther: Jeg maa bemærke, at jeg er ikke imod dette Forslag, og jeg har sagt, at jeg fuldstændigt fastholdt det i og for sig Rigtige heri, men at jeg vilde vise den Selvbeherkelse ikke at stemme derfor, fordi den høitærede Minister har erklæret, at det vilde være til Skade for Landet at gjøre det; det skal være mig en Tilfredsstillelse, at det er blevet konstateret, at jeg har viist en saadan Selvbeherkelse. Naar man har alluderet til Afstemninger af mig i tidligere Tid, skal jeg sige, at det vel er mig bekendt, at man offentlig og i Bladene har fortalt, at jeg skulde have svigtet i en meget vigtig Sag, men jeg har saa fuldstændigt oplyst det Usande heri, at jeg havde haabet, det ærede Medlem ikke vilde have sigtet dertil (Berg: Det har jeg heller ikke gjort). Jeg hørte dog Bisald fra en Kant, hvorfra man især har fremført denne Beskyldning her i Thinget. Jeg gjorde isvrigt selv opmærksom paa, at der vel kunde indtræde en Besparelse ved dette Forslag, men ikke nu, og det er det Samme, som det ærede Medlem nødvendigviis maa anerkjende; jeg sagde netop, at Besparelsen først vil indtræde i det Dieblit, man kommer til det Punkt, da en saadan Mand vil, hvis han har været fast ansat, være pensionsberettiget, hvad han i modsat Tilfælde ikke vil være, og det forekommer mig altsaa, at min Stilling i denne Sag er saa klar, at det har maattet forundre mig, at det ærede Medlem har villet omtale mig paa den Maade, som han har gjort. Det kunde dog maastee ogsaa være, at Forslaget ikke var blevet fastholdt, efter den Stemning, som gav sig tilkjende i Udvalget, naar det ærede Medlem dengang havde været tilstede der.

Udenrigsministeren: Jeg skal ikke indlade mig paa de store Spørgsmaal, der ere blevne reiste og behandlere af den ærede Rigsdagsmand for Veile (Berg), men jeg maa dog nedlægge en ganske bestemt Protest mod den

Opfattelse, at det skulde være naturligt, naar Ministre skifte her i Landet, at da ogsaa alle Gesandter i Udlandet følge efter. Jeg troer, at den høire Politik, som følges og maa følges fra dansk Side, er saa bestemt givet, at det Naturligste endogsaa vilde være, at Gesandterne bleve allefammen.

H. Jensen: Jeg vil tillade mig at tilføje et Par Ord til Støtte for det Mindretalsforslag, som er under Forhandling. Jeg vil navnlig gjøre opmærksom paa, at jeg med al Agtelse for den høitærede Udenrigsminister ikke kan føle mig afgjort bunden ved, hvad en Minister udtaler angaaende vort Lands Stilling, naar denne Udtalelse holdes saa ganske i Almindelighed, som det her er Tilfældet. I hvilken Grad en Udenrigsminister i saa Henseende kan see feil af Forholdene, have vi jo et Exempel paa netop ved den Sag, som den høitærede Minister selv berørte, nemlig den Tractat, der nu er afsluttet med Japan. Det er ikke længe siden, at en Udenrigsminister ansaae det for nødvendigt, med store Bekostninger, at udruste en Expedition til Japan for at faae en Tractat bragt istand, som det nu har viist sig, at en hollandsk Skjebmand kunde flaffe os. Dette nævner jeg som et Beviis paa, at en Udenrigsminister, hvor megen Tillid man end har til ham — og jeg har i saa Henseende en saa stor Tillid til den nuværende høitærede Udenrigsminister, som det er mig muligt at nære til nogen Mand, — kan see feil, og jeg er overbevist om, at den høitærede Minister overdriver Hensynet til Udlandet og overdriver Bethdningen og Nyttens af at have fast ansatte Gesandter, naar han saa bestemt sætter sig imod det Endringsforslag, som Mindretallet i Finantsudvalget her har stillet.

Udenrigsministeren: Jeg skal dog tillade mig at tilføje en historisk Oplysning, som det, uagtet den nævnte Sag ikke egentlig vedrører mig personligt, er en absolut Pligt for mig mod min Forgænger at give, nemlig den, at man først forsøgte at erholde en Tractat afsluttet gennem den neberlandske Handels- og politiske Agent i Japan. Da dette mislykkedes, søgte man Sagen fremmet ad en an-